

APPENDIX.

Cum doctrinæ in celebri Bulla *Auctorem fidei* expressæ, in cursu theologiæ sæpiissime recurrent, antequam his Institutionibus finem imponamus, ipsammet Bullam in extenso referendam duximus prout in *Bullario magno Romano* jacet. Sic omnes hanc fidei definitionem errorumque confutationem, nostris præsertim temporibus maximi momenti, facile adire poterunt, quam forte, nisi hic submitteremus, reperire nequirent.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI PII DIVINA PROVIDENTIA PAPÆ VI

DAMNATIO quamplurium propositionum excerptarum ex libro italico idiomate impresso sub titulo : *Atti e Decreti del concilio diocesano di Pistoja dell' anno 1786. In Pistoja per Atto Bracali, stampatore vescovile. Con approvazione; cum prohibitione ejusdem libri, et aliorum quorumcumque in ejus defensionem tam forsan editorum, quam in posterum edendorum.*

PIUS EPISCOPUS, SERVUS SERVORUM DEI, universis Christi fidelibus salutem, et Apostolicam benedictionem.

§ 1. Auctorem fidei et consummatorem Jesum aspicientes, nos jubet Apostolus¹ sedulo recogitare qualem quantamque ille sustinuit a peccatoribus adversum semetipsum contradictionem, ut ne, laboribus et periculis defatigati, deficiamus aliquando animis nostris, peneque concidamus. Hac saluberrima cogitatione muniri nos, ac refici tum maxime necessum est, cum adversus corpus ipsummet Christi, quod est Ecclesia², diræ istius, nec

¹ Ad Hebr. xii. — ² Ad Coloss. 1.

unquam desitüræ conjurationis æstus acrius exardescit ; ut a Domino confortati, et in potentia virtutis ejus scuto fidei protecti resistere possimus in die malo, et omnia tela iniquissimi ignea extingueremus³. In hoc sane motu temporum, in hac rerum perturbatissima conversione gravis est quidem bonis omnibus contra omnes cujusque generis christiani nominis hostes collectatio subeunda : gravior Nobis quibus pro credita pastorali Nostræ sollicitudini gregis totius cura et moderatione, *major cunctis christianaæ religionis zelus incumbit*⁴. Verum in hac ipsa oneris gravitate, quæ humeris nostris imposita est, *portandi onera omnium qui gravantur*, quo magis consciit Nobis sumus infirmitatis Nostræ, eo firmorem in spem erigit Nos, et sublevat Apostolici hujuscce muneric in persona B. Petri divinitus instituta ratio, ut qui semel tradita sibi a Christo Ecclesiæ gubernacula nunquam derelicturus erat, ipse Apostolicæ gubernationis onera in illis portare non desineret, quos ei Deus protegendos perpetua successione, ac tuendos hæredes dedisset.

§ 2. Et in hisce quidem ærumnis quæ undique circumstant ad cæterarum molestiarum velut cumulum accessit, ut unde oportuerat Nos gaudere, majorem inde tristitiam hauriremus. Quippe cum aliquis sacrosanctæ Ecclesiæ Dei præpositus sub sacerdotis nomine ipsum Christi populum a tramite veritatis in præceps devia persuasionis avertit, et hoc in amplissima urbe, tum plane est geminanda lamentatio, et major sollicitudo adhibenda⁵.

§ 3. Fuit sane non in ultimis terris, verum in media luce Italiæ, sub oculis Urbis, et prope Apostolorum limina ; fuit episcopus duplicitis sedis honore insignis (Scipio de Riccis, antea episcopus Pistoriensis et Pratensis), quem ad Nos pro pastorali munere suscipiendo accedentem paterna charitate complexi sumus ; qui vicissim Nobis, atque huic Apostolicæ Sedi in ipso sacrae suæ ordinationis ritu debitam fidem et obedientiam solemni jurisu-

¹ Ad Ephes. vi. — ² S. Siricius ad Himerium Tarrac. epist. 1 ap. Cœust. — ³ S. Cœlest. I, ep. xii apud Cœust.

randi religione obstrinxit. Atque is ipse non longo intervallo posteaquam a complexu Nostro cum osculo pacis dimissus, ad commissas sibi plebes accessit, coacervatorum perversæ sapientiae magistrorum fraudibus circumventus, eo cœpit intendere, ut quam superiores antistites ex ecclesiastica regula laudabilem, et pacatam christianæ institutionis formam jam jam pridem invexerant, ac pene defixerant, non ille pro eo ac debebat, tueretur, coleret, perficeret, sed contra per speciem fictæ reformationis importunis inducendis novitatibus perturbaret, convelteret, funditus everteret.

§ 4. Quin etiam cum et hortatu Nostro ad synodum dicecesanum animum adjunxisset, praefracta ejus in suo sensu pertinacia effectum est ut unde remedium aliquod vulnerum petendum erat, inde gravior pernicies enascetur. Sane postquam synodus hæc Pistoriensis e latibris erupit, in quibus aliquandiu abdita delituit, nemo fuit de summa religione pie sapienterque sentiens, qui non continuo adverterit hoc fuisse auctorum consilium, ut quæ antea per multiplices libellos pravarum doctrinarum semina sparserant, ea in unum velut corpus compingerent, proscriptos dudum errores exsuscitarent, Apostolicis, quibus proscripti sunt, decretis fidem auctoritatemque derogarent.

§ 5. Quæ cum cerneremus, quo graviora sunt per se, tanto impensius pastoralis Nostræ sollicitudinis opem efflagitare, mentem convertere non distulimus ad ea capienda consilia, quæ surgenti malo vel sanando, vel comprimendo accommodatoria viderentur. Atque in primis sapientis moniti memores prædecessoris Nostri B. Zosimi¹, ea quæ magna sunt magnum pondus examinis desiderare, synodum ab episcopo editam primum quatuor episcopis, aliisque adjunctis e clero sæculari theologis examinandam commisimus, tum et plurimum S. R. E. cardinalium, aliorumque episcoporum congregationem deputavimus, qui totam actorum seriem diligenter per-

¹ Zosimus, ep. II, ap. Coust.

penderent, loca inter se dissita conferrent, excerptas sententias discuterent, quorum suffragia coram Nobis voce et scripto edita exceperimus; qui et synodum universe reprobandum, et plurimas inde collectas propositiones, alias quidem per se, alias attenta sententiarum connexione plus minusve acribus censuris perstringendas censuerunt; quorum auditis perpensisque animadversionibus, illud quoque Nobis curæ fuit, ut selecta ex tota synodo præcipua quædam pravarum doctrinarum capita, ad quæ potissimum fusæ per synodum reprobandæ sententiæ directe vel indirecte referuntur, in certum deinceps ordinem redigerentur, eisdemque sua cuncta peculiaris censura subjiceretur.

§ 6. Ne vero ex hac ipsa tametsi accuratissime peracta sive locorum collatione, sive sententiarum disquisitione, pervicaces homines obtrectandi occasionem arriperent, ut huic forte jam paratæ calumniæ obviam iretur, sapienti consilio uti statuimus, quod in emergentibus hujusmodi periculosis noxiisve novitatibus reprimendis plures Nostri sanctissimi prædecessores, tum et gravissimi antistites, ac generales etiam synodi rite cauteque adhibitum, illustribus exemplis testatum commendatumque reliquissent. Norant illi versutam novatorum fallendi artem, qui catholicarum aurium offensionem veriti, captionum suarum laqueos persæpe student subdolis verborum involucris obtegere, ut inter discrimina sensuum latens error lenius influat in animos, fiatque ut corrupta per brevissimam adjectionem aut commutationem veritate sententiæ, confessio quæ salutem operabatur, subtili quodam transitu vergat in mortem. Atque hæc quidem involuta, fallax disserendi ratio, cum in omni orationis genere vitiosa est, tum in synodo minime ferenda, cuius est hæc laus præcipua, eam in docendo dilucidam consecutari dicendi rationem, quæ nullum offensionis periculum relinquit. Quo in genere proinde si quid peccatum sit, hac nequeat, quæ affiri solet, subdola excusatione defendi, quod quæ ali-

¹ S. Leo M. ep. CXXX, edit. Baller.

cubi durius dicta exciderint, ea locis aliis planius explicata, aut etiam correcta reperiantur; quasi procax isthæc affirmandi, et negandi, ac secum pro libito pugnandi licentia, quæ fraudulenta semper fuit novatorum astutia ad circumventionem erroris, non potius ad prodendum, quam ad excusandum errorem valeret: aut quasi rudibus præsertim, qui in hanc vel illam forte inciderint partem synodi vulgari lingua omnibus expositæ, præsto semper essent alia, quæ inspicienda forent, dispersa loca, aut his etiam inspectis, satis cuique facultatis suppeteret ad ea sic per sese componenda, ut, quemadmodum perperam isti effutiunt, erroris omne periculum effugere valerent. Exitiosissimum profecto insinuandi erroris artificium, quod in Constantinopolitani antistitis Nestorii litteris jam olim sapienter detectum, gravissima reprehensione prædecessor Noster Cælestinus¹ coarguit; quibus nempe in litteris vestigatus veterator ille, deprehensus, et tentus, suo se multiloquio labefaciens, dum vera involvens obscuris, rursus utraque confundens, vel confiteretur negata, vel niteretur negare confessa. Ad quas depellendas insidias nimium sæpe omni ætate renovatas non alia potior via inita est, quam ut iis exponentis sententiis, quæ sub latibulo ambiguïtatis periculosam, suspiciosamque involvunt discrepantiam sensuum, perversa significatio notaretur, cui subesset error, quem catholica sententia reprobaret.

§ 7. Quam et Nos moderationis plenam rationem eo libentius amplexi sumus, quo magis ad reconciliandos animos, et ad unitatem spiritus in vinculo pacis adducendos (quod favente Deo in pluribus gaudemus jam feliciter evenisse) magno fore adjumento prospeximus, providere primum, ne pertinacibus, si qui supererunt, quod Deus avertat, synodi sectatoribus integrum sic post hac ad novas turbas ciendas, justæ suæ damnationis consortes veluti ac socias sibi adsciscere scholas catholicas, quas invitatis plane ac repugnantes, per detortam quamdam af-

¹ S. Cælestinus, ep. XIII, n. 2, ap. Coust.

finium vocabulorum similitudinem in expressa, quam illæ testantur sententiarum dissimilitudine, in partes suas pertrahere nituntur. Deinde si quos imprudentes aliqua fecerit adhuc præconcepta mitior opinio de synodo, his etiam omnis conquerendi locus præcludatur, qui si recte sapiunt, ut videri volunt, ægre ferre nequeant doctrinas damnari sic denotatas, quæ errores præ se ferant, a quibus ipsi profitentur se longissime abesse.

§ 8. Necdum tamen satis ex animo lenitati nostræ factum putavimus, seu verius charitati, quæ urget Nos erga fratrem nostrum, cui omni ope volumus, si adhuc possumus, subvenire². Charitas nempe illa urget Nos, qua inductus prædecessor Noster Cælestinus² etiam contra fas, seu majori quam fas esse videretur, patientia sacerdotes corrigendos exspectare non abnuebat. Magis enim cum Augustino Milevitaniisque Patribus volumus et optamus homines prava docentes pastorali cura in Ecclesia sanari, quam desperata salute ex illa resecari, si necessitas nulla compellat³.

§ 9. Quam ad rem, ne quod genus officii ad lucrandum fratrem prætermissum videretur, præfatum episcopum, antequam ad ulteriora progrederemur, amantisimis litteris ad eum jussu Nostro datis ad Nos acciendum duximus, polliciti fore ut benevolo animo a Nobis exciperetur, nec vetaretur quin, quæ in rem suam facere sibi viderentur, libere aperteque expromeret. Nec vero spes Nos omnis deseruerat fieri posse, ut siquidem animum illum docibilem afferret, quem ex Apostoli sententia in episcopo maxime Augustinus⁴ requirebat cum simpliciter et candide, omni remota concertatione et acerbitate, recognoscenda ei proponerentur præcipua doctrinarum capita, quæ visa essent majori animadversione digna, tum facile sese ipse colligens non dubitaret, quæ ambigue posita essent, in saniorem sensum exponere, quæve manifestam pravitatem præ se ferrent, aperte repudiare: at-

¹ S. Cælest. ep. XIV ad populum C. P. n. 8, ap. Coust. — ² Ep. XIII, ad Nestor. n. 9. — ³ Ep. CLXXVI, n. 4; CLXXVIII, n. 2. edit. Maur. —

⁴ L. IV, de Bapt., Contra Donat. c. v, et l. v, c. XXVI.

que ita magna cum sui nominis existimatione, tum latissima honorum omnium gratulatione, pacatissima qua fieri posset ratione, orti in Ecclesia strepitus optatis-sima correctione comprimerentur¹.

§ 10. Nunc vero cum ille oblato beneficio, incommodæ valetudinis nomine, minus utendum sibi esse censuerit; differre jam non possumus quin apostolico Nostro muneri satisfaciamus. Non unius tantummodo alteriusve dicœsis periculum agitur: *universalis Ecclesia quacumque novitate pulsatur*². Undique jam pridem non exspectatur modo, verum assiduis repetitis precibus efflagitatur supremæ Apostolicæ Sedis judicium. Absit ut vox Petri in illa unquam Sede sua conticescat, in qua perpetuo vivens ille ac præsidens præstat quærentibus fidei veritatem³. Tuta non est in talibus longior conniventia, quia tantumdem pene criminis est connivere in talibus, quanti est tam irreligiosa prædicare⁴. Abscidendum igitur tale vulnus, quo non unum membrum læditur, sed totum corpus Ecclesiæ sauciatur⁵. Atque divina opitulan-te pietate, providendum ut, amputatis dissensionibus, fides catholica inviolata servetur, et his, qui privata de-fendunt, ab errore revocatis, Nostra auctoritate, quorum fides probata fuerit, muniantur.

§ 11. Implorato itaque cum assiduis nostris, tum et piorum Christi fidelium privatis publicisque precibus, Spiritus sancti lumine, omnibus plene et mature consideratis, complures ex actis et decretis memoratae synodi propositiones, doctrinas, sententias, sive expresse traditas sive per ambiguitatem insinuatas, suis, ut præ-fatum est, cuique appositis notis, et censuris damnandas et reprobandas censuimus, prout hac Nostra perpetuo valitura Constitutione *damnamus et reprobamus*:

¹ S. Cælest. epist. xvi, n. 2, ap. Coust. — ² Idem, epist. xxi ad episcopos Galliarum. — ³ S. Chrysol. ep. ad Eutychem; S. Cælest. ep. xii, n. 2. — ⁴ Idem, ep. xi Cyrrilo, n. 3. — ⁵ S. Leo M. ep. xxii Flaviano CP. n. 2.

Sunt autem quæ sequuntur.

De obscuratione veritatum in Ecclesia (Ex. decr. de Grat. § 4.)

I.

§ 12. Propositio, quæ asserit postremis hisce sæculis sparsam esse generalem obscurationem super veritates gra-vioris momenti, spectantes ad religionem, et quæ sunt basis fidei, et moralis doctrine Jesu Christi,
Hæretica.

De potestate communitatii Ecclesiæ attributa, ut per hanc pastoribus communicetur. (Epist. Convoc.)

II.

§ 13. Propositio, quæ statuit potestatem a Deo datam Ecclesiæ, ut communicaretur pastoribus, qui sunt ejus ministri pro salute animarum;

Sic intellecta, ut a communitate fidelium in pastores derivetur ecclesiastici ministerii ac regiminis potestas,
Hæretica.

De capitis ministerialis denominatione Romano Pontifici attributa. (Decr. de Fide, § 8.)

III.

§ 14. Insuper quæ statuit Romanum Pontificem esse ca-put ministeriale;

Sic explicata, ut Romanus Pontifex non a Christo in persona beati Petri, sed ab Ecclesia potestatem ministerii accipiat, qua velut Petri successor, verus Christi vicarius, ac totius Ecclesiæ caput pollet in universa Ecclesia,
Hæretica.

De potestate Ecclesiæ quoad constituendam et sanciendam exteriorem disciplinam. (Decret. de Fide, §§ 13, 14.)

IV.

§ 15. Propositio, affirmans abusum fore auctoritatis

Ecclesiae transferendo illam ultra limites doctrinæ ac morum, et eam extendendo ad res exteriores, et per vim exigendo id quod pendet a persuasione et corde, tum etiam, multo minus ad eam pertinere, exigere per vim exteriorem subjectionem suis decretis;

Quatenus indeterminatis illis verbis *extendendo ad res exteriores*, notet velut abusum auctoritatis Ecclesiae, usum ejus potestatis acceptæ a Deo, qua usi sunt et ipsimet Apostoli in disciplina exteriore constituenda et sancienda,

Hæretica.

V.

Qua parte insinuat Ecclesiam non habere auctoritatem subjectionis suis decretis exigendæ aliter quam per media quæ pendent a persuasione :

Quatenus intendat Ecclesiam *non habere collatam sibi a Deo potestatem non solum dirigendi per consilia et suasiones, sed etiam jubendi per leges, ac devios contumacesque exteriore iudicio ac salubribus penis coercendi atque cogendi;*

Ex Bened. XIV, in brevi *Ad assiduas*, anni 1755, primatibus, archiepiscopis et episcopis regni Poloniae.

Inducens in sistema alias damnatum ut hæreticum.

Jura episcopis præter fas attributa. (Decr. de Ord. § 25.)

VI.

§ 16. *Doctrina synodi, qua profitetur persuasum sibi esse episcopum accepisse a Christo omnia jura necessaria pro bono regimine suæ diœcesis;*

Perinde ac si ad bonum regimen cuiusque diœcesis necessariæ non sint superiores ordinationes spectantes sive ad fidem et mores, sive ad generalem disciplinam, quarum jus est penes summos Pontifices et concilia generalia pro universa Ecclesia,

Schismatica, ad minus erronea.

VII.

Item in eo quod hortatur episcopum *ad prosequendam naviter perfectiorem ecclesiasticæ disciplinæ constitutio-nem, idque, contra omnes contrarias consuetudines, exemptiones, reservationes, quæ adversantur bono ordini diœc-e-sis, majori gloriæ Dei, et majori cœdificationi fidelium;*

Per id quod supponit episcopo fas esse proprio suo iudicio et arbitratu statuere et decernere contra consuetudines, exemptiones, reservationes, sive quæ in universa Ecclesia, sive etiam in unaquaque provincia locum ha-bent, sine venia et interventu superioris hierarchiæ po-testatis, a qua inductæ sunt aut probatae, et vim legis obtinent,

Inducens in schisma et subversionem hierarchici regiminis, erronea.

VIII.

Item quod et sibi persuasum esse ait *jura episcopi a Jesu Christo accepta pro gubernanda Ecclesia nec alterari, nec impediri posse; et ubi contigerit horum jurium exercitium gravi de causa fuisse interruptum, posse semper episcopum, ac debere in originaria sua jura regredi, quo-tiescumque exigit majus bonum suæ ecclesiae;*

In eo quod innuit jurium episcopalium exercitium nulla superiori potestate præpediri aut coerceri posse, quandocumque episcopus proprio iudicio censuerit minus id expedire majori bono suæ Ecclesiae,

Inducens in schisma et subversionem hierarchici regiminis, erronea.

Jus perperam tributum inferioris ordinis sacerdotibus in decretis fidei et disciplinæ. (Epist. convoc.)

IX.

§ 17. *Doctrina, quæ statuit reformationem abusuum circa ecclesiasticam disciplinam in synodis diœcesanis ab*

episcopo et parochis aequaliter pendere, ac stabiliri debere; ac sine libertate decisionis indebitam fore subjectionem suggestionibus et jussionibus episcoporum,

Falsa, temeraria, episcopalis auctoritatis laesiva; regimini hierarchici subversiva; favens haeresi Arianæ a Calvinio innovatae.

*Ex ep. convoc. Ex ep. ad vic. for. Ex orat. ad syn. § 8.
Ex sess. 3.*

X.

Item doctrina, qua parochi aliive sacerdotes in synodo congregati pronuntiantur una cum episcopo judices fidei, et simul innuitur judicium in causis fidei ipsis competere jure proprio, et quidem etiam per ordinationem accepto,

*Falsa, temeraria, ordinis hierarchici subversiva, detra-
gens firmitati definitionum, judiciorumve dogmaticorum Ecclesiæ, ad minus erronea.*

Orat. synod. § 8.

XI.

Sententia enuntians veteri majorum instituto ab Apostolicis usque temporibus ducto, per meliora Ecclesiæ saecula servato, receptum fuisse *ut decreta aut definitiones, aut sententiae etiam majorum sedium non acceptarentur, nisi recognitæ fuissent, et approbatæ a synodo diaecesana,*

*Falsa, temeraria, derogans pro sua generalitate obedien-
tiæ debitæ Constitutionibus Apostolicis, tum et sententiis ab hierarchica superiore legitima potestate manantibus, schisma fovens, et haeresim.*

Calumniæ adversus alias decisiones in materia fidei ab aliquot saeculis emanatas. (De Fide, § 12.)

XII.

*§ 18. Assertiones synodi complexive acceptæ circa de-
cisiones in materia fidei ab aliquot saeculis emanatas,*

quas perhibet velut decreta ab una particulari Ecclesia, vel paucis pastoribus profecta, nulla sufficienti auctoritate suffulta, nata corrumpendæ puritati fidei ac turbis excitandis, intrusa per vim, et quibus inficta sunt vulnera nimium adhuc recentia,

*Falsæ, captiosæ, temerariæ, scandalosæ, in Romanos pon-
tifices et Ecclesiam injuriosæ, debitæ Apostolicis Con-
stitutionibus obedientiæ derogantes, schismaticæ, per-
niciosaæ, ad minus erroneaæ.*

De pace dicta Clementis IX. (Or. synod., § 2, in nota.)

XIII.

§ 19. Propositio relata inter acta synodi, quæ innuit Clementem IX pacem Ecclesiæ reddidisse per approba-
tionem distinctionis juris et facti in subscriptione for-
mularii ab Alexandro VII præscripti,

Falsa, temeraria, Clementi IX injuriosa.

XIV.

Quatenus vero ei distinctioni suffragatur, ejusdem fau-
tores laudibus extollendo, et eorum adversarios vitupe-
rando,

*Temeraria, perniciosa, summis Pontificibus injuriosa,
schisma fovens, et haeresim.*

De coagmentatione corporis Ecclesiæ. (Append. n° 28.)

XV.

§ 20. Doctrina, quæ proponit Ecclesiam considerandam
velut unum corpus mysticum coagmentatum ex Christo
capite, et fidelibus qui sunt ejus membra per unionem
ineffabilem, qua mirabiliter evadimus cum ipso unus solus
sacerdos, una sola victima, unus solus adorator perfectus
Dei Patris in spiritu et veritate;

Intellecta hoc sensu, ut ad corpus Ecclesiæ non pertineant nisi fideles qui sunt perfecti adoratores in spiritu et veritate,

Hæretica.

De statu innocentiae (*De Grat.* §§ 4, 7; *de Sacr. in gen.* § 1; *de Pœnit.* § 4.)

XVI.

§ 21. Doctrina synodi de statu felicis innocentiae quam eum repræsentat in Adamo ante peccatum, complec-tente non modo integritatem, sed et justitiam interiorem cum impulsu in Deum per amorem charitatis, atque primævam sanctitatem aliqua ratione post lapsum restitu-tam;

Quatenus complexive accepta innuit statum illum se-quelam fuisse creationis, debitum ex naturali exigentia, et conditione humanæ naturæ, non gratuitum Dei bene-ficium,

Falsa, alias damnata in Baio et Quesnellio, erronea, favens hæresi Pelagianæ.

De immortalitate spectata ut naturali conditione hominis.
(*De Bapt.* § 2.)

XVII.

§ 22. Propositio his verbis enuntiata: *Edocti ab Apo-stolo spectamus mortem non jam ut naturalem conditionem hominis, sed revera ut justam pœnam culpæ originalis;*

Quatenus sub nomine Apostoli subdole allegato insinuat mortem, quæ in præsenti statu inficta est velut justa poena peccati per justam subtractionem immortalitatis, non fuisse naturalem conditionem hominis, quasi immortalitas non fuisset gratuitum beneficium, sed na-turalis conditio,

Captiosa, temeraria, Apostolo injuriosa, alias damnata.

De conditione hominis in statu naturæ. (*De Grat.* § 10.)

XVIII.

§ 23. Doctrina synodi enuntians *post lapsum Adami Deum annuntiasse promissionem futuri liberatoris, et vo-luisse consolari genus humanum per spem salutis, quam Jesus Christus allaturus erat, tamen Deum voluisse ut genus humanum transiret per varios status, antequam ve-niret plenitudo temporum, ac primum ut in statu naturæ homo relictus propriis luminibus disceret de sua cœca ra-tione diffidere, et ex suis aberrationibus moveret se ad de-siderandum auxilium superioris luminis;*

Doctrina, ut jacet, captiosa, atque intellecta de deside-rio adjutorii superioris luminis in ordine ad salutem promissam per Christum, ad quod concipiendum homo relictus suis propriis luminibus supponatur sese potuisse movere,

Suspecta, favens hæresi Semipelagianæ.

De conditione hominis sub lege. (*Ibid.*)

XIX.

§ 24. Item quæ subjungit hominem sub lege, *cum es-set impotens ad eam observandam, prævaricatorem eva-sisse, non quidem culpa legis, quæ sanctissima erat, sed culpa hominis, qui sub lege sine gratia magis magisque prævaricator evasit, superadditque legem, si non sanavit cor hominis, effecisse ut sua mala cognosceret, et de sua infirmitate convictus desideraret gratiam Mediatoris;*

Qua parte generaliter innuit hominem prævaricatorem evasisse per observantiam legis, quam impotens esset ob-servare; quasi *impossibile aliquid potuit imperare qui justus est, aut damnaturus sit hominem pro eo quod non potuit evitare, qui pius est,*

Ex S. Cæsario, serm. 73 in append. S. Augustini, serm. 273, edit. Maur.

Ex S. Aug. de Nat. et Gr. c. 43 de grat. et lib. arb. c. 16, Enar. in psal. 56, n. 1.

Falsa, scandalosa, impia, in Baio damnata.

XX.

Qua parte datur intelligi hominem sub lege sine gratia potuisse concipere desiderium gratiae mediatoris ordinatum ad salutem promissam per Christum; quasi non ipsa gratia faciat ut invocetur a nobis;

Ex concil. Araus. II, can. 3.

Propositio, ut jacet, captiosa, suspecta, favens hæresi Semipelagianæ.

De gratia illuminante, et excitante. (De Grat. § 11.)

XXI.

§ 25. *Propositio, quæ asserit lumen gratiæ, quando sit solum, non præstare, nisi ut cognoscamus infelicitatem nostri status, et gravitatem nostri mali: gratiam in tali casu producere eundem effectum quem lex producebat: ideo necesse esse, ut Deus creet in corde nostro sanctum amorem, et inspiret sanctam delectationem contrariam amori in nobis dominanti: hunc amorem sanctum, hanc sanctam delectationem esse proprie gratiam Jesu Christi, inspirationem charitatis, qua cognita sancto amore faciamus; hanc esse illam radicem, e qua germinant bona opera, hanc esse gratiam Novi Testamenti, quæ nos liberat a servitute peccati, et constituit filios Dei;*

Quatenus intendat eam solam esse proprie gratiam Jesu Christi, quæ creat in corde sanctum amorem, et quæ facit ut faciamus, sive etiam qua homo liberatus a servitute peccati constituitur filius Dei, et non sit etiam proprie gratia Christi ea gratia, qua cor hominis tangunt per illuminationem Spiritus sancti (Trid. sess. 6, cap. 5), nec vera detur interior gratia Christi, cui resistitur.

Falsa, captiosa, inducens in errorem in secunda propositione Jansenii damnatum ut hæreticum eumque renovans.

[BULLA Auctorem fidei.

De Fide velut prima gratia. (De Fide, § 1.)

XXII.

§ 26. *Propositio, quæ innuit fidem, a qua incipit series gratiarum, et per quam velut primam vocem vocamur ad salutem, et Ecclesiam, esse ipsammet excellentem virtutem fidei, qua homines fideles nominantur, et sunt;*

Perinde ac prior non esset gratia, illa quæ ut prævenit voluntatem, sic prævenit et fidem,

Ex S. Aug. de dono persev. c. 16. n. 41,

Suspecta de hæresi eamque sapiens, alias in Quesnello damnata, erronea.

De duplice amore. (De Grat. § 8.)

XXIII.

§ 27. *Doctrina synodi de duplice amore dominantis cupiditatis, et charitatis dominantis, enuntians hominem sine gratia esse sub servitute peccati: ipsumque in eo statu per generalem cupiditatis dominantis influxum omnes suas actiones inficere et corrumpere;*

Quatenus insinuat in homine, dum est sub servitute, sive in statu peccati, destitutus gratia illa qua liberatur a servitute peccati, et constituitur filius Dei, sic dominari cupiditatem, ut per generalem hujus influxum omnes illius actiones in se inficiantur et corrumpantur: aut opera omnia, quæ ante justificationem fiunt, quacunque ratione fiant, sint peccata;

Quasi in omnibus suis actibus peccator serviat dominanti cupiditati,

Falsa, perniciosa, inducens in errorem a Tridentino damnatum ut hæreticum, iterum in Baio damnatum, artic. 40.

§ 12.

XXIV.

Qua vero parte inter dominantem cupiditatem et charitatem dominantem nulli ponuntur affectus medii a na-